

Andreas Munch. 18 september 1874

I Aalholm Slotshave

En Skov af ædle Træer her omsuser
Det gamle Slot, som staar med røde mur
Og Havet fra Den nære Strandbred bruser
Som Oldtids Hilsen fra en Vikings Lur.
Den gamle Slægt endnu paa Borgen huser
Som før var Kongens Bolig, Fangebur.
Mangt dunkelt Sagn end fylder Disse Steder
Og Mindets Poesi derover breder.

Hvor er her skjønt! Naturen villig føied
Sig til den Tanke, som har Parken lagt:
En rig Afvexling altid fryder Øjet,
Hver Gruppe har sin egen grønne Dragt.
Den milde Taare-Ask staar yndig bøiet,
Granlunden hæver sig med Alvorsmagt
Og Vandreren forundret Syden aner
I Skyggen af de mægtige Plataner.

Den kommer nærmere, når han derinde

Seer højt Magnolia og Figen staae,
Imens Laurustinens Blanke Blade skinne
Og mangel tropisk Væxt kan fylde faa.
Det er som var her Tryllemagt at binde
Al Sydens Pragt til Nordenhimlen Graa
Som havde her en Fee med fulde hænder
Udspreedt en Rigdom som kun Syden Kjender.

Men om Den hele skjøne Underhave
Staar Danmarks Bøgeskov dog tro på Vagt
Med ranke Stammer og med Kæmpegrave
Med Nordens friske, hjemligt stærke Magt.
Den skjærmer for De gode Feers gave
Den hvisker til de fine Væxters Pragt,
At Alt, hvad Skjønt Culturen os kan bringe
Vil trives bedst dog under Hjemmets Vinge.

Alt brunes Skovens Rand for Høstens Vinde
Og Løvet hvirvler om på Strandens Bred,
Men Sommergrønt end Dølger sig derinde
Her midt i Stormen er der venlig Fred,
Svagt suse kun Acazier og Linde,
Cypressen peger op mod Evighed -
Her Somrens Afskedssmil kan endnu dvæle,
Og stemme mildt vemodigt vore Sjæle.

Og naar Det saa mod Aften bliver stille
Og Månen, hæver sig bag Skovens Rand
Og Elverstraaler over Havet spille
og Kysten speiler sig i blanke Vand -
Da er Det, som Naturens Aander ville
Sig danne her en Eventyrets Land
Mens henad Engen svæver lette Taage
Og Aalholms Taarne over Parken vaage.